

Hồi 7

Trong Sám Hối Đường

Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ đã uống đến vò rượu thứ ba, nhưng xem chừng hai người còn muốn uống tiếp nữa, Lục Chỉ Thần Thâu thỉnh thoảng lại thở dài ảo não.

Wũ Văn Tiểu Vĩ đứng lên:

- Trời sáng rồi, lão huynh và tiểu đệ không thể cứ ngồi ở đây uống tiều sầu còn mặc nhiên để Lỗ Trình ra sao thì ra.

- Tiểu Vĩ nghĩ coi, lão huynh phải làm sao bây giờ?

Wũ Văn Tiểu Vĩ gãi đầu:

- Tại tiểu đệ tất cả, khi không chen vào chuyện của thiên hạ để cho ả la sát kia làm hại đến Lỗ Trình tiểu hòa thượng và lão huynh.

- Dù không có ả la sát kia thì Du Tăng cũng tìm đến mà. A, mà sao tiểu đệ đụng đến ả chứ. Kể cho lão huynh nghe đi!

- Chuyện này khó nói lắm.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Chuyện gì mà khó nói. Hay tiểu đệ đã làm gì ả rồi nên mới khiến ả lồng lộn lên như vậy.

- Ấy, sao lão huynh lại nghĩ xấu cho đệ.

- Nếu không có gì sao đệ lại khó nói.

- Bỏ qua chuyện đó đi, khi nào rảnh rồi tiểu đệ sẽ kể cho lão huynh còn lúc này phải tính cách nào đỡ cho tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Nghĩ đến tiểu hòa thượng Lỗ Trình tiểu đệ uống rượu chẳng thấy ngon lành gì nữa.

- Lão huynh cũng có khác gì Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu với tay bung vò rượu ngửa cổ tu ừng ực. Vũ Văn Tiểu Vĩ phải giật lấy vò rượu.

- Lão huynh uống thế đủ rồi. Còn phải để thần trí mình mất định tìm cách giải oan cho Lỗ Trình chứ.

Lục Chỉ Thần Thâu vỗ tay xuống bàn:

- Sao cái lão hòa thượng Du Tăng đó không chết quách cho rồi chứ?

Tiểu Vĩ chợt đứng lên:

- Tiểu đệ có cách rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu lộ vẻ hớn hờ:

- Cách gì? Nói nhanh lên đi! Lão huynh biết thế nào tiểu đệ cũng có cách mà.

- Chúng ta sẽ đến Long Thiền Tự, trước hết phải gặp cho được Lỗ Trình tiểu hòa thượng.

- Nhưng đệ nói cho lão huynh biết cách gì đi chứ.

- Đến đó rồi ắt lão huynh sẽ biết.

- Thế thì đi ngay.

Hai người rời khỏi chỗ trú ngụ của Lục Chỉ Thần Thâu. Gọi là chỗ trú ngụ của lão chứ thật ra đó chỉ là con thuyền nan cũ kỹ, neo ven bờ sông Dương Tử.

Trời sáng tinh mơ, Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu đến Long Thiền Tự mà đã nghe tiếng tụng kinh vang lên từ gian Đại Hồng Bảo Điện.

Tiểu Vĩ quay qua nói với lão thần thâu:

- Lão huynh, giờ này tất cả chư tăng của Long Thiền Tự đều lên Đại Hồng Bảo Điện, nhưng theo đệ biết thì Lỗ Trình đang ở chỗ Sám Hối Đường.

- Chắc chắn rồi, chúng ta đến Sám Hối Đường.

Hai người âm thầm lặng lẽ, theo những lối mòn quen thuộc đi về hướng tòa Sám Hối Đường phía sau hậu viện. Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ vốn là tri kỷ với tiểu hòa thượng Lỗ Trình nên đường đi trong Long Thiền Tự họ biết rõ như trong lòng bàn tay.

Đến Sám Hối Đường, Lục Chỉ Thần Thâu ghé mắt nhìn qua khe cửa. Quả đúng như Vũ Văn Tiểu Vĩ đoán, tiểu hòa thượng Lỗ Trình đang quỳ trước pho tượng Phật Tổ Như Lai, đầu đội lư nhang đang bốc khói.

Không biết Lỗ Trình đã quỳ bao lâu mà mồ hôi đã xuất ra ướt đầm áo.

Lục Chỉ Thần Thâu không ngăn được, đẩy cửa bước vào luôn:

- Lão lão đệ.

Nghe tiếng lão thần thâu, Lỗ Trình không quay lại mà thẳng thốt nói:

- Trời ơi, lão huynh đến đây làm gì?

Tiểu Vĩ bước đến bên cạnh Lỗ Trình:

- Có cả Tiểu Vĩ nữa nè.

- Các người có phải là hạng người ngu si đần độn đâu mà đến đây. Mau đi đi, nhanh lên kéo sư phụ biết được thì nguy.

Lão thần thâu ngồi xuống bên Lỗ Trình:

- Lão huynh chẳng đi đâu cả.

- Trời ơi, nếu sư phụ tụng kinh xong xuống đây gặp lão huynh và Vũ Văn Tiểu Vĩ đại ca chắc người bắt Lỗ Trình đội thêm một lư nhang nữa. Chết cái đầu Lỗ Trình mất.

Lục Chỉ Thần Thâu toan đỡ lư nhang của Lỗ Trình thì tiểu hòa thượng lắc đầu nguây nguây:

- Lão huynh tính làm gì vậy?

- Còn làm gì nữa, để lão huynh đội cho lão đệ một lúc.

- Sư phụ phạt lão đệ chứ có phạt lão huynh đâu. Đi đi mà kéo đệ phải đội thêm một bộ lư nữa bây giờ.

Tiểu Vĩ chen vào:

- Ấy, tiểu hòa thượng ăn thịt chó mà sợ đội lư hương sao? Ấu đây cũng là cách để người sám hối cho oan hồn mấy con khuyển.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nhăn mặt:

- Vũ Văn đại ca còn bốn cột với Lỗ tiểu đệ.

- Tiểu Vĩ không bốn cột đâu, ta và lão huynh Lục Chỉ đến đây cốt để tìm tiểu hòa thượng.

- Để làm gì?

Tiểu Vĩ đặt tay lên vào Lỗ Trình:

- Còn làm gì nữa. Rủ người đi trốn chứ sao.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Cái gì? Bỏ chùa đi trốn hả?

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Lão huynh xem chừng lão đệ không có căn cơ để tu tạo thoát vòng sinh tử luân hồi, hay là cứ bỏ Long Thiền Tự theo lão huynh và Vũ Văn Tiểu Vĩ ngao du giang hồ có hay hơn không?

Lỗ Trình hướng mắt về tượng Phật tổ Như Lai:

- A Di Đà Phật, xin Phật tổ từ bi đừng quở trách lão Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn huynh.

Lão thần thâu hỏi:

- Lão huynh có tội gì mà lão đệ cầu xin Phật tổ tha tội cho lão chứ?

- Lão huynh đã bị ma vương khuyến dụ lấy mất linh hồn rồi hay sao mà đến đây bảo Lỗ Trình bỏ chùa, bỏ sư phụ đời đời mang tiếng bất nghĩa bất tình.

Tiểu Vĩ nhìn Lục Chỉ Thần Thâu thở dài.

Lão thần thâu nói:

- Chuyện này là ý của Vũ Văn Tiểu Vĩ. Nếu lão đệ phạt lòng thì thôi cho lão huynh xin lại những lời đó. Nhưng lão huynh phải làm cách gì để lão đệ khỏi bị hình phạt này.

Lỗ Trình nhăn nhó trông thật là thảm hại:

- Sư phụ phạt đệ chớ đâu có phạt lão huynh. Lão huynh và Vũ Văn đại ca cứ rời khỏi Long Thiền Tự đi, khi nào sư phụ nguôi ngoai, Lỗ Trình sẽ gặp lại lão huynh.

- Nhưng lão huynh không nỡ thấy lão đệ bị trừng phạt.

Lục Chỉ Thần Thâu xoa tay:

- Hay để lão huynh lên xin lão hòa thượng tha cho lão đệ lần này.

- Ê, lão huynh nên đi đi, sư phụ mà bắt gặp lão huynh ở đây càng sinh chuyện hơn.

- Lỗ đệ bị phạt rồi sau này có gặp lại lão huynh và Vũ Văn nữa thì cũng bị trừng phạt. Lần này nên quyết định với Du Tăng đại sư thôi.

Lỗ Trình trợn mắt nhìn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ huynh nói vậy nhằm ý gì?

- Còn ý gì nữa, Lỗ đệ không muốn rời Long Thiền Tự thì để Tiểu Vĩ giúp Lỗ đệ.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Huynh tính làm gì đây?

Tiểu Vĩ chỉ chiếc lư trên đầu Lỗ Trình:

- Tiểu Vĩ huynh chỉ cần đập nát chiếc lư này thì ắt Lỗ đệ chẳng còn đội lư hương nữa.

Lỗ Trình biến sắc:

- Ê, Vũ Văn huynh đừng làm bậy nha. Sư phụ sẽ quở trách lão đệ, đuổi Lỗ đệ ra khỏi chùa mất.

- Đó là ý của Tiểu Vĩ mà.

Lục Chỉ Thần Thâu căng thẳng hỏi lại Tiểu Vĩ:

- Đây là cái cách của đệ muốn nói với lão huynh đó hả?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Chỉ còn cách này thôi.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa trở Thoát Bộ Hành Vân, chớp mắt cung trảo thủ thộp lấy chiếc lư trên đầu Lỗ Trình. Thoáng thấy Tiểu Vĩ toan cướp chiếc lư hương, Lỗ Trình lách đầu qua bên mặt nhiên để trảo công của Tiểu Vĩ chộp xuống vai mình mà không cho chàng cướp chiếc lư thọ phạt.

Tiểu Vĩ rút tay lại:

- Lỗ đệ quý chiếc lư này lắm hả?

- Quý lắm, quý hơn cả tính mạng của mình nữa.

- Tại sao ngươi quý chứ?

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Vì đó là sự trừng phạt của sư phụ.

Tiểu Vĩ hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi càng quý thì Tiểu Vĩ càng muốn đập chiếc lư trên đầu ngươi.

Lỗ Trình ủ rũ, van xin Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ đại ca đừng làm vậy, kéo Lỗ Trình đắc tội với sư phụ.

Lục Chỉ Thần Thâu không dấn nổi xúc động, lắc đầu nói với Lỗ Trình:

- Hay Lão lão đệ để lão huynh đội lư hương chịu phạt giùm lão đệ cho.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không được.

- Sao lại không được, há lão huynh và lão đệ đã không cùng lạy trời lạy đất kết giao tình huynh đệ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu hay sao. Giờ lão đệ gặp nạn, lão huynh phải chia với lão đệ chứ.

- Chuyện này thì không chia được rồi. Lỗ Trình van lão huynh và Vũ Văn đại ca mau rời khỏi Long Thiên Tự, kéo sư phụ đến thì phiền lắm...

Tiểu Vĩ ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào vách:

- Ta không đi.

Tiếng chuông trên chánh điện vang lên liên hồi. Lỗ Trình càng khẩn trương hơn. Tiểu hòa thượng nói gần như khóc:

- Lão huynh và Vũ Văn đại ca nghe lời Lão đệ lần này đi. Sau khi thọ phạt xong, Lão đệ nhất định sẽ tìm vài con khuyển hoang nấu món đặc khẩu cho lão huynh và Vũ Văn đại ca.

Tiểu Vĩ trợn mắt nhìn Lỗ Trình:

- Ê, cái món khuyển hoang đặc khẩu người đệ Lục Chỉ Thần Thâu chứ Tiểu Vĩ thì chẳng thích đâu.

Lỗ Trình nhìn sang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh giúp Lỗ Trình nói với Vũ Văn đại ca mau rời khỏi đây. Lão đệ thọ phạt xong nhất định sẽ tìm hai người.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì Du Tăng đã xuất hiện đứng ngay ngưỡng cửa Sám Hối Đường. Đôi mắt lão hòa thượng khắt khe nhìn Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thấy Du Tăng, Lỗ Trình đã biến sắc:

- Sư phụ.

Du Tăng chấp tay bước vào Sám Hối Đường.

- A Di Đà Phật, bần tăng đã nghe tất cả rồi.

Tiểu Vĩ bật đứng lên ôm quyền xá Du Tăng:

- Văn bối là Vũ Văn Tiểu Vĩ bái kiến lão sư.

- A Di Đà Phật, Vũ Văn công tử đến lễ phật viếng chùa hay đến để khuyến dụ kẻ tu hành bỏ chùa, bỏ thầy.

Tiểu Vĩ gãi đầu:

- Văn bối trước là đến lễ phật, sau là thăm tiểu huynh đệ Lỗ Trình. Và mục đích của văn bối đến Long Thiên Tự là muốn giải oan cho Lỗ Trình tiểu hòa thượng.

- Môn đồ của bản tăng bị bản tăng xử oan à?

Lỗ Trình lắc đầu lên tiếng nói:

- Sư phụ... Sư phụ xử con không oan đâu.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình:

- Nếu con cảm thấy không bị xử oan thì sư phụ phạt thêm con thêm bốn mươi chín ngày đội lư hương, con có chịu không?

Lỗ Trình gật đầu:

- Dạ chịu, sư phụ phạt con đội lư hương đến chết con cũng chịu.

Du Tăng gật đầu:

- Con chấp thuận đội lư hương đến chết, vậy sư phụ yêu cầu con cắt đứt mọi quan hệ với những người này, con có nghe lời sư phụ không?

Lục Chỉ Thần Thâu như muốn nhảy đồng lên:

- Lão hòa thượng, sao lại muốn cắt mối quan hệ của lão thần thâu và Lỗ Trình tiểu hòa thượng chứ. Dưới mắt lão chúng ta là những kẻ xấu xa lắm hay sao?

- A Di Đà Phật, bản tăng đang hỏi môn đồ của mình.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình:

- Lỗ Trình, ngươi có nghe theo lời sư phụ không?

- Sư phụ...

Vẻ khốn khổ của Lỗ Trình khiến Du Tăng thở dài. Du Tăng nhìn sang Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Bản tăng cho hai vị một cơ hội. Chỉ cần một trong hai vị chạm được vào chéo tăng y của bản tăng, thì bản tăng không phạt Lỗ Trình nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu hớn hở ra mặt:

- Lão hòa thượng nói thật đấy chứ?

- A Di Đà Phật, bản tăng là kẻ tu hành không bao giờ ngoa ngôn với thí chủ, nhưng thí chủ phải suy nghĩ lại, nếu như không chạm được chéo tăng y của bản tăng thì Lỗ Trình phải đợi lư hương bốn mươi chín ngày, không được bước chân ra khỏi Long Thiền Tự.

Lục Chỉ Thần Thâu liếc chiếc lư hương trên đầu Lỗ Trình:

- Trời ơi, bốn mươi chín ngày đợi lư hương còn gì cái đầu của lão đệ chứ. Lão hòa thượng xuất gia sao lại hành hạ môn đồ tàn nhẫn như vậy?

- A Di Đà Phật, bản tăng có giới qui của bản tăng.

Tiểu Vĩ chen vào:

- Nhưng nếu Tiểu Vĩ và Lục Chỉ lão huynh chạm được chéo tăng y của đại sư thì sao?

- Bản tăng sẽ không phạt Lỗ Trình nữa, và thậm chí cho y đi theo hai vị ngao du giang hồ bốn mươi chín ngày. Qua bốn mươi chín ngày, nếu Lỗ Trình còn căn cơ với Phật môn thì quay trở lại Long Thiền Tự, bằng như hết căn cơ, bản tăng sẽ cho y hoàn tục.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Sư phụ... Lỗ Trình không muốn hoàn tục.

Du Tăng nhìn Lỗ Trình, tay lần chuỗi hạt:

- Ai cũng có cái duyên và nghiệp riêng của mình.

Du Tăng nhìn lại Lục Chỉ Thần Thâu và Tiểu Vĩ:

- Hai vị thí chủ hãy thi thố võ công của mình đi.

Tiểu Vĩ gật đầu rồi nói:

- Võ công của vãn bối bao gồm có Thiết Bộ Hành Vân và Thiên Ma Chỉ vô cùng lợi hại, lão đại sư cẩn thận.

Du Tăng gật đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu cũng vỗ ngực nói:

- Con của lão là Vô Hình Thủ, một khi phát tác đối phương tuyệt nhiên không thấy lão công kích vào phần nào đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa nghĩ thầm:

- “Nhất định mình phải đoạt một vật gì đó trong người lão hòa thượng già này để lão không còn coi thường mình nữa.”

Du Tăng chấp tay:

- A Di Đà Phật, bản tăng đã sẵn sàng.

Tiểu Vĩ nheo mắt với Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh, chúng ta ra tay thôi.

Lục Chỉ Thần Thâu nghiêm giọng:

- Lão đại sư cẩn trọng.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời, bất thần lướt tới trở luôn Vô Hình Thủ để đoạt râu chuối bồ đề, trong khi đó thì Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng dụng Thoát Bộ Hành Vân, di thân biến tướng phối hợp với trảo công để thộp lấy chéo tăng y của Du Tăng.

Thế công tập kích của Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu chia làm hai hướng, chẳng khác nào hai gọng kéo kẹp lấy Du Tăng. Mặc dù cả hai không có ý dụng đến sát thủ nhưng thân pháp và thủ pháp lại vô cùng linh hoạt mà bất cứ ai muốn tránh né quả là khó hơn mò trăng đáy biển.

Thế mà khi Lục Chỉ Thần Thâu và Tiểu Vĩ chỉ còn một gang tay đã chạm đến chéo y của Du Tăng thì lão đại sư chỉ lắc nhẹ đôi vai. Thân ảnh của lão đại sư chẳng khác nào con gió thoảng lướt qua khỏi phạm vi công kích của Tiểu Vĩ lẫn Lục Chỉ Thần Thâu. Vô tình Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu lại đối mặt chạm tay vào nhau.

Lục Chỉ Thần Thâu trở mặt:

- Ý...

Tiểu Vĩ cũng ngạc nhiên không kém gì lão thần thâu:

- Lạ thật!

Tiểu Vĩ xoay chân quay ngoắt lại.

Du Tăng đứng trước mặt chàng, với khuôn mặt trang trọng tay lần chuối hạt như lúc ban đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu quát tiếp:

- Vũ Văn tiểu đệ, tấn công tiếp đi.

Lần này hai người cùng dụng hết khinh thuật lẫn thủ pháp biến hóa để mong tóm lấy chéo y của Du Tăng, nhưng họ càng cố gắng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu, bởi vì khi vừa cách Du Tăng non một gang tay thì y như rằng lão đại sư có phép phiên thân, tàng hình lòn lách dễ dàng.

Lục Chỉ Thần Thâu thi thố một hồi mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, còn Tiểu Vĩ thì bắt đầu thở rốc từng hồi. Tiểu Vĩ nghĩ không biết lão hòa thượng sử dụng thuật khinh công gì mà lợi hại như vậy. Nếu như lão tăng trở ý phản công lại mình và lão thần thâu thì mình không phải là đối thủ của lão rồi.

Nghĩ như vậy Vũ Văn Tiểu Vĩ buông thõng hai tay lắc đầu:

- Thôi Tiểu Vĩ chịu thua.

Lão thần thâu cũng lắc đầu thở dài:

- Lão huynh có lỗi với Lão lão đệ rồi.

Du Tăng trầm giọng nói:

- Hai vị đã tâm phục khẩu phục?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Du Tăng, nghiêm mặt nói:

- Lão hòa thượng đã khiến cho lão phu khâm phục, nhưng lão phu sẽ càng tâm phục khẩu phục hơn nếu như lão đừng hành xử tiểu hòa thượng mà hãy trừng phạt lão thâu nhi này.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, bản tăng chỉ trừng phạt sư đồ của bản tăng mà không dám mang phiến lụy đến cho người khác.

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ vào ngực mình:

- Lão thâu nhi chịu thế cho tiểu hòa thượng.

- Lão thần thâu có tình với sư đồ nhưng bản tăng thì không cho mình cái quyền trừng phạt người ngoài Long Thiền Tự.

Lục Chỉ Thần Thâu sực nhớ đến ngọn tiểu hắc kỳ. Lão gãi tai xuống giọng thủ thỉ thật từ tốn:

- Lục Chỉ Thần Thâu có một đề nghị với lão đại sư.

- Bản tăng nghĩ giữa bản tăng và Lục Chỉ Thần Thâu không có quan hệ gì.

Đại sư đứng nép qua bên.

- Phiền hai vị rời khỏi Sám Hối Đường.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Lão hòa thượng chưa nghe lời đề nghị của lão thần thâu mà đã đuổi lão rồi, đại sư cứ nghe lão đề nghị, nếu như không đồng ý thì lão đi cũng chưa muộn.

- A Di Đà Phật. Được, lão thần thâu cứ nói.

Lục Chỉ Thần Thâu vuốt chòm râu thưa:

- Lão phu nghe thiên hạ đồn đãi, từ khi Thất Kỳ Ngọc Long tự dụng tuyệt tích để lại bảy ngọn tiểu kỳ. Trong những ngọn tiểu kỳ kia đều có di bút của Thất Kỳ Ngọc Long để lại tuyệt công thần kỳ, mà bất cứ ai hàm thụ được một chiêu thôi cũng có thể tung hoành thiên hạ.

- Lời thiên hạ nói không sai. Vừa rồi bản tăng đã dụng thuật Di Hình Cước Pháp trong ngọn tiểu u linh kỳ.

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Lão đại sư là chủ nhân ngọn tiểu kỳ u linh?

- Không sai.

Vũ Văn Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Hèn chi dù văn bối và lão thần thâu đã trở hết bản lĩnh võ học cũng không chạm được tới chèo tăng ỵ của đại sư.

Lục Chỉ Thần Thâu phấn khởi ra mặt. Lão hí hửng nói:

- Lão đại sư đã có tuyệt học của u linh kỳ, tất muốn học cả những tuyệt thức của những ngọn tiểu kỳ kia.

Lão vừa nói vừa thò tay vào áo ngực rút ra ngọn tiểu hắc kỳ:

- Không dấu gì lão đại sư, nếu như đại sư không bắt tội tiểu hòa thượng lão đệ thì lão thần thâu cung kính dâng nạp đại sư ngọn tiểu hắc kỳ này.

Lục Chỉ Thần Thâu ngỡ đầu lời đề nghị của mình sẽ khiến Du Tăng phấn khởi, hoan hỉ nhận ngọn tiểu hắc kỳ mà không trừng phạt tiểu hòa thượng Lỗ Trình, nhưng ngược lại, lão thần thâu vừa dứt lời thì vẻ mặt của Cu Tăng đã cau hấn lại, thậm chí có những nét phần uất hiện ra lộ lộ.

Du Tăng chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật, thì ra lão thần râu là người tối qua đã dùng tuyệt công tái thể đánh bể tượng lân sư gác Đại Hồng Bảo Điện.

Lục Chỉ Thần Râu giật thót ruột, tròn mắt hỏi lại:

- Cái gì, lão đại sư sao lại nói ngoa cho lão thần râu chứ? Tối qua ta đối ẩm với Vũ Văn Tiểu Vĩ mà.

- A Di Đà Phật, kẻ xuất gia không bao giờ sàm tấu ngậm máu phun người. Nếu lão thần râu không dùng đến tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ thù cây trụ đá luyện công của Long Thiền Tự đâu có dấu tích.

Du Tăng nghiêm giọng nói:

- Long Thiền Tự vốn là chốn tĩnh cư của bậc tăng. Lúc nào cũng rộng cửa đón khách thập phương đến bái lễ Phật Tổ Như Lai, nhưng không phải là chốn để cho lũ hạ nhân dương oai, điều võ làm kinh động chốn thiền tu.

Lục Chỉ Thần Râu nghe Du Tăng nói đỏ mặt thẹn thùng. Lão ấm ức quá buột miệng thét lớn:

- Quả là hồ đồ, hồ đồ không thể nào chịu nổi. Tại sao tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì trượng phu trượng nghĩa còn...

- A Di Đà Phật, bậc tăng không để cho lão thí chủ vọng ngôn.

Du Tăng vừa nói vừa trở đi hình cước pháp nhoáng nhoáng đã áp tới Lục Chỉ Thần Râu. Chưởng ảnh của lão đại sư dựng đứng chuẩn bị [xxx] kinh tập kích vào mặt lão thần râu.

Lục Chỉ Thần Râu mặc dù có tuyệt công Vô Hình Thủ, nhưng so với thủ pháp và thân pháp Di Hình Cước Pháp của Du Tăng thì chẳng khác nào so con đom đóm với vầng nhật quang.

Lục Chỉ Thần Râu dù biết Du Tăng tập kích mình nhưng lão hết đường tránh né, và cũng chẳng biết nên làm gì mà chỉ biết đứng phỗng ra như tượng, nhắm mắt chờ chưởng kinh của lão đại sư.

- Sư phụ!

Nếu Lục Chỉ Thần Râu hứng trọn chưởng kinh của Du Tăng, nhất định sẽ bị nội thương trầm trọng, nhưng Lỗ Trình đã thay lão hứng lấy chưởng của Du Tăng.

- Bình...

Hứng trọn chuông phong của Du Tăng vào lưng, Lão Trình lão đảo té chúi xuống đất, miệng thổ máu tươi nhưng tuyệt nhiên hai tay vẫn ôm ghì chiếc lư hương đang đội, không cho rớt xuống đất.

Du Tăng cau mày:

- A Di Đà Phật. Nghiệt đồ, người cấu kết với kẻ ngoài giang hồ đến phá chùa à?

Lão Trình gượng quay đầu lại:

- Sư phụ chắc chắn có sự hiểu lầm.

Lục Chỉ Thần Thâu thấy Lão Trình thảm hại như vậy không đành được con phần nộ. Lão hét lên:

- Lão hòa thượng có giết thì giết lão thần thâu nè, làm gì lão cứ hành hạ đệ tử của mình mãi thế?

Tiểu Vĩ lách lên đứng đối mặt với Du Tăng:

- Lão đại sư, nếu như vừa rồi đúng lão thần thâu là chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ, chắc không đứng phỗng ra để đại sư tập kích đâu. Vụ này Tiểu Vĩ biết.

Du Tăng nghe Tiểu Vĩ nói nghếch mặt sừng sờ:

- A Di Đà Phật. Nếu lão thần thâu không là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ kia thì sao có ngọn tiểu hắc kỳ trong mình?

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Lão đại sư đừng quên lão huynh đây là Lục Chỉ Thần Thâu, có lẽ trong lúc nhả hứng đã táy máy sáu ngón tay, vô tình đoạt nhầm ngọn tiểu hắc kỳ.

Du Tăng nghe Tiểu Vĩ giải thích, bối rối ra mặt. Lão quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- A Di Đà Phật. Nếu Lục Chỉ Thần Thâu không phải là kẻ đánh bể lân sư trước Đại Hồng Bảo Điện thì miễn thứ cho bản tăng.

Du Tăng vừa nói vừa ôm quyền xá Lục Chỉ Thần Thâu, nhưng Tiểu Vĩ đã kịp ngăn đại sư lại.

- Đại sư đừng làm vậy, chẳng qua vì sự hiểu lầm mà thôi. Lục Chỉ Thần Thâu và Tiểu Vĩ chỉ thỉnh đại sư một điều, đừng trừng phạt Lão Trình tiểu hòa thượng.

- A Di Đà Phật, bản tăng phạt là có ý của bản tăng.

Du Tăng nói xong quay lưng thả bước ra khỏi Sám Hối Đường, chẳng nói thêm nửa lời.
Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Lão hòa thượng thật là kỳ quặc.

Lỗ Trình ngược nhìn Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ, miệng điểm một nụ cười gượng.

- Lục Chỉ lão huynh và Vũ Văn đại ca có thể đi được rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại bên tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão đệ có bị gì không?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không sao đâu, Lục Chỉ lão huynh và Vũ Văn đại ca đừng lo cho đệ nữa. Sư phụ bên ngoài rất nghiêm khắc nhưng bên trong người lại rất nhân hậu. Hãy để cho Lỗ Trình thụ hình phạt của sư phụ, ắt sau này người sẽ hiểu về tình bằng hữu của Lỗ Trình và Lục Chỉ lão huynh.

Wũ Văn Tiểu Vĩ nói xen vào:

- Lỗ Trình đã nói vậy, Tiểu Vĩ không còn gì để nói nữa. Lỗ lão đệ bảo trọng!

- Lục Chỉ huynh và đại ca cũng phải bảo trọng. Tối hôm qua chủ nhân lá tiểu hắc kỳ đã tìm đến Long Thiền Tự, nhất định y đang truy tìm lão huynh. Lỗ Trình xem chừng người này rất tàn độc nên mới phá hủy con lăn sư canh cửa Đại Hồng Bảo Điện.

Lục Chỉ Thần Thâu hừ nhạt rồi nói:

- Gã đã làm phiền đến Lỗ lão đệ thì Lục Chỉ Thần Thâu này có gặp gã cũng sẽ tính sổ mới được.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Lão huynh đừng chủ quan, nếu như gã đó dám tìm đến Long Thiền Tự thì võ công của y không phải hạng tầm thường.

Lục Chỉ Thần Thâu nạt ngang:

- Võ công của gã có cao thâm đến đâu cũng chẳng làm gì được lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt ngọn tiểu hắc kỳ vào tay tiểu hòa thượng Lỗ Trình, ôn nhu nói:

- Lão đệ hãy giữ ngọn tiểu kỳ này. Gã kia đã làm phiền đến lão đệ thì ngọn tiểu hắc kỳ thuộc về Lỗ lão đệ.

Lỗ Trình tròn mắt:

- Lão huynh, Lỗ Trình không nhận đâu.
- Không nhận thì lão huynh không yên lòng bỏ đi.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đặt tay lên vai Lỗ Trình:

- Trong chúng ta, ai gặp nạn nhiều nhất thì được hưởng nhiều nhất kia mà.

Lỗ Trình nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lỗ Trình sẽ giữ gìn cho lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu mỉm cười:

- Vậy cũng được, trong thời gian lão đệ thụ hình ở Sám Hối Đường thì cứ luyện sơ qua tuyệt thức để lại trong ngọn tiểu hắc kỳ này.

- Lỗ Trình sợ luyện tuyệt công trong ngọn kỳ này sư phụ biết được sẽ buồn lão đệ.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhún vai:

- Ê, Lỗ Trình, bộ ngươi không thấy sư phụ của ngươi đã dụng Di Hình Cước Pháp trong u linh kỳ à? Lão hòa thượng Du Tăng cũng luyện tuyệt công trong Thất Kỳ Đoạt Mạng thì sao không cho ngươi luyện chứ.

Lỗ Trình xuống giọng thật từ tốn:

- Lão đệ sẽ thỉnh ý sư phụ.
- Vậy cũng được.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt tay lên vai Lỗ Trình:

- Lão đệ bảo trọng.
- Lão huynh và Vũ Văn đại ca cũng bảo trọng.

Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu lưu luyến một hồi, trong khi tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã trở lại tư thế quỳ đội lư hương hướng mặt về phía tượng Phật tổ Như Lai.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài thườn thượt, giọng nói:

- Sau bốn mươi chín ngày, lão huynh sẽ đến thăm lão đệ.

Lỗ Trình ôn tồn đáp lời:

- Chúng ta sẽ tiếp tục thưởng thức những món đặc khẩu.

- Vậy sao?

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhún vai:

- Hai người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái món đặc khẩu, mà món đó thì Tiểu Vĩ chẳng thể nào nỡ lòng mộ được.

Vũ Văn Tiểu Vĩ quay sang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Chúng ta đi thôi, kéo hai người nổi hứng lại đi bắt khuyển hoang nữa thì không biết đến bao giờ Lỗ Trình mới bỏ được lư hương ra khỏi chiếc đầu trọc.

- A Di Đà Phật.

Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu rời Sám Hối Đường. Hai người đi chưa được bao lâu thì Tri Ngộ Năng từ ngoài bước vào.

Tri Ngộ Năng xoe cọng râu dài, bước đến bên Lỗ Trình.

- Tiểu hòa thượng ăn thịt chó nói cho ta biết, có phải người đã thổ lộ bí mật của Long Thiền Tự cho gã Hàn Quân Đạt biết phải không?

Lỗ Trình đáp lời:

- Dạ, sư điệt không biết ai tên là Hàn Quân Đạt.

- Người còn giả ngây với thúc thúc của người nữa ư? Nếu người không có quan hệ với chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ thì sao gã lại mò đến đây? Há chẳng phải người đã tiết lộ Long Thiền Tự là chốn giam cầm Nhiếp Thần Quân à? Người có thể qua mắt ai chứ tuyệt không thể qua mắt được thúc thúc đâu. Người nói cho thúc thúc biết, thúc thúc sẽ không nói với sư phụ của người đâu.

- Quả thật sư điệt không có quan hệ với chủ nhân tiểu hắc kỳ, chẳng qua chỉ là sự hiểu nhầm thôi.

Tri Ngộ Năng thở dài, cúi xuống toan gõ vào trán Lỗ Trình, vô tình lão lại thấy ngọn tiểu hắc kỳ trong tay Lỗ Trình. Tri Ngộ Năng buột miệng nói:

- Tiểu hắc kỳ.

Tri Ngộ Năng vừa nói vừa vung tay thộp luôn ngọn tiểu hắc kỳ. Lão hấp tấp mở lá tiểu kỳ ra xem. Trên lá kỳ là khẩu quyết luyện Song Chỉ Đoạt Mãng.

Tri Ngộ Năng chớp mắt liên tục:

- Đúng là tiểu hắc kỳ rồi. Đúng là tiểu hắc kỳ rồi.

Lỗ Trình nói:

- Thúc thúc hãy trả lại ngọn tiểu kỳ cho sư đệ. Ngọn tiểu kỳ đó...

Tri Ngộ Năng cắt ngang, cười khẩy nói:

- Người giờ còn chồi nữa không? Nếu như người không là đồng bọn của chủ nhân tiểu hắc kỳ thì sao người có ngọn tiểu kỳ này? Ta sẽ giữ ngọn tiểu kỳ điều tra cho rõ.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Thúc thúc, ngọn tiểu kỳ đó không phải của sư đệ mà.

- Không phải thì người giữ nó làm gì?

Tri Ngộ Năng xuống giọng từ tốn:

- Nếu không phải của sư đệ thì để thúc thúc giữ giùm cho.

Tri Ngộ Năng vuốt cọng râu dài rồi bình nhiên thả bước bỏ ra khỏi cửa Sám Hồi Đường.

Tri Ngộ Năng vừa đi vừa nghĩ:

- "Có lẽ đây là ý trời."

- o O o -